

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.243 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de uitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van 8 juli 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Georgische nationaliteit dient op 27 oktober 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 5 februari 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDE VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15/12/1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3.2. De verwerende partij voert aan dat het eerste middel van het verzoekschrift geen ernstig middel is.

Het middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3.3. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verwerende partij werpt tevens op dat de volgende juridische stap van het bestuur niets anders zal zijn dan het afleveren van een nieuw bevel, nu niet anders kan worden vastgesteld dan dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan:

“Eerste middel

Schending van de motiveringsverplichting

Schending van art 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Deze motiveringsverplichting en meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen en nagaan of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze motiveringsverplichting legt de overheid op in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing, nl. het bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt enkel als motivering: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1.1° van de Wet van 15/12/80). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

Verzoeker kan op basis van deze motivering niet voldoende in staat worden gesteld om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen.

Eenzijds heeft verzoeker en dit in tegenstelling tot zijn echtgenote en zoon, nog steeds geen beslissing ontvangen of werd hem geen beslissing betekend omtrent zijn regularisatieaanvraag d.d. 27.10.2007.

Anderzijds weet verzoeker ook niet met de motivering van de huidige bestreden beslissing waarom voor zijn echtgenote wel de beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingetrokken en voor hem niet. Verzoeker kan ook niet afleiden uit de bestreden beslissing waarom hem wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dit nu zijn situatie volledig identiek is aan deze van zijn echtgenote en kinderen met wie hij onder hetzelfde dak leeft;

De opgelegde motivering dient in rechte en in feite ook evenredig te zijn aan het gewicht van de genomen beslissing hetgeen in casu duidelijk niet het geval is.

De bestreden beslissing is overigens enkel gemotiveerd met algemene overwegingen en meer bepaald met een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van de motiveringsverplichting."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Waar verzoeker voorhoudt dat hij geen beslissing heeft ontvangen omtrent zijn regularisatieaanvraag van 27 oktober 2007, merkt verwerende partij op dat de gemachtigde van de minister reeds op 8 juli 2008 een beslissing heeft genomen houdende onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en dat de instructies voor betekening aan de gemeente werden overgemaakt. Verwerende partij is van mening dat haar niet ten laste kan worden gelegd dat verzoeker niet ingaat op de uitnodiging om hem de beslissing te laten betekenen. Verwerende partij merkt verder op dat op de betekening duidelijk staat dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister, meegedeeld op 8 juli 2008. Verwerende partij stelt bovendien dat het feit dat de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging van verblijf nog niet aan verzoeker zou zijn betekend, er niet aan in de weg staat dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij wijst erop dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rechten en plichten doet ontstaan, geen verblijfsrecht met zich meebrengt en een vreemdeling ook na het indienen van dergelijke aanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten kan ontvangen of het land kan worden uitgezet. Uiteraard verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk en kan een bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Hierbij verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad van State en naar de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

4.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli

1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat verzoeker geen geldig paspoort en geldig visum bezit. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit motief is tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet over een geldig paspoort en een geldig visum beschikt.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)."

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het motief dat in de bestreden beslissing wordt vermeld niet betwist. Verzoeker is in zijn verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de betreffende aanvraag nog steeds hangende is. Verzoeker uit kritiek op het feit dat in de motivering van de bestreden beslissing geen verwijzing kan worden gevonden naar de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 27 oktober 2007. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing nalaat bekend te maken of de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werd onderzocht, daar verzoeker stelt dat hij nog steeds geen beslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag heeft ontvangen. Verzoeker wijst er hierbij op dat zijn situatie volledig identiek is aan die van zijn echtgenote en kinderen, die reeds een beslissing ontvingen inzake hun aanvraag tot regularisatie. Bovendien stelt verzoeker dat de beslissing inzake de regularisatieaanvraag

van zijn echtgenote door Dienst Vreemdelingenzaken werd ingetrokken en dat de motivering van de in casu bestreden beslissing verzoeker niet toelaat kennis te hebben van de reden waarom ook inzake zijn dossier geen intrekking gebeurde. Verzoeker voert aan dat de motivering van het bestreden bevel hem niet voldoende in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijk gegevens het bestreden bevel werd genomen. Verzoeker is van mening dat de motivering van het bestreden bevel evenredig dient te zijn aan het gewicht van de genomen maatregel en dat het bestreden bevel bovendien van algemene overwegingen en meerbepaald van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering werd voorzien.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister op 8 juli 2008 een beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker van 27 oktober 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Het argument van verzoeker dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nog steeds hangende is, kan bijgevolg niet dienstig aangevoerd worden.

Tevens dient opgemerkt te worden dat waar verzoeker aanvoert dat *“zijn situatie volledig identiek is aan deze van zijn echtgenote en kinderen”* en hierbij stelt dat de motivering van het in casu bestreden bevel hem niet toelaat de reden te kennen waarom ook inzake zijn dossier geen intrekking gebeurde en verzoeker hierbij aan de Raad zou vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, hoewel de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker en zijn echtgenote opgesteld zijn in dezelfde bewoordingen, de echtgenote van verzoeker, in tegenstelling tot verzoeker, een kopie van haar Russisch paspoort kan voorleggen. Het bestreden bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen geldig paspoort en geen geldig visum bezit. Er wordt herhaald dat verzoeker dit motief dat in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet betwist. Bijgevolg kan de situatie van verzoeker niet als volledig identiek worden beschouwd.

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij de reeds behandelde aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan de motieven, met name *“betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al.1,1° van de Wet van 15/12/1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”*, niet worden betwist door verzoeker, op correcte wijze werd genomen.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel geïndiceerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geïndiceerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in recht en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel Schending van art. 8 E.V.R.M. en art. 3 E.V.R.M.

De bestreden beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel nu de aanvraag tot machtiging verblijf ingediend door verzoeker nog steeds hangende is en het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder reeds een beslissing te hebben genomen over deze aanvraag tot machtiging verblijf.

Verzoeker toont daarenboven aan dat er minstens een schending is van art. 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissing geeft geen duidelijkheid of zet niet uiteen in haar motieven waarom er in casu geen disproportionaliteit is tussen enerzijds de bestreden beslissing en anderzijds de inbreuk door de bestreden beslissing op art. 8 E.V.R.M. via de inmenging van de overheid in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn familie.

Verzoekster toont duidelijk een schending aan van art. 8 E.V.R.M. onder meer via de punten en argumenten die werden ontwikkeld in zijn regularisatieaanvraag d.d. 27.10.2007.

Bijgevolg had minstens eerst een beslissing dienen te worden genomen over deze aanvraag machtiging verblijf van verzoeker.

Verzoeker zijn beide kinderen gaan naar school in België.

Dochter D. zit in de lager school te O. en dient medisch te worden opgevolgd.

Het bestreden bevel geeft ook geen antwoord op het argument van verzoeker in zijn regularisatieaanvraag opgeworpen nl art. 3 E.V.R.M. dat het verbod inhoudt op een onmenselijke en ontterende behandeling en bestraffing nu verzoeker en zijn familie (van Armeense origine) problemen kennen in Georgië door enerzijds hun origine en anderzijds de politieke situatie ter plaatse.

Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet, de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Verzoeker zou nu door de bestreden beslissing kunnen worden uitgewezen dit terwijl de beslissing voor zijn echtgenote werd ingetrokken.”

4.2.2. In de nota herhaalt verwerende partij dat waar verzoeker voorhoudt dat hij geen beslissing heeft ontvangen omtrent zijn regularisatieaanvraag van 27 oktober 2007, de gemachtigde van de minister reeds op 8 juli 2008 een beslissing heeft genomen houdende onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rechten en plichten doet ontstaan, geen verblijfsrecht met zich meebrengt, dat een vreemdeling ook na het indienen van dergelijke aanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten kan ontvangen of het land kan worden uitgezet en dat er geen beoordeling van de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wijst verwerende partij erop dat een vreemdeling een Staat er niet toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Verwerende partij stelt dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM een vreemdeling niet kan vrijstellen van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met voornoemd artikel. Vervolgens wijst verwerende partij erop dat een inmenging in de uitoefening van het in artikel 8 van het EVRM vermelde recht is toegestaan wanneer dit nodig is ter vrijwaring van de openbare orde en dat illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde. De gemachtigde van de minister heeft volgens verwerende partij terecht beslist, na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, op dat aan dit verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing

verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt het grondgebied van het Rijk te verlaten. Verder stelt verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, dat het artikel 3 van het EVRM geenszins impliceert dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven. Verwerende partij stelt dat er in casu geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen of een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende handelingen daar verzoeker ter zake vaag blijft, geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en dit reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

4.2.3. Verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat de bestreden beslissing geen duidelijkheid geeft waarom er in casu geen disproportionaliteit is tussen enerzijds de bestreden beslissing en anderzijds de inbreuk door de bestreden beslissing op artikel 8 van het EVRM via de inmenging van de overheid in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn familie. Verzoeker is van mening dat hij duidelijk een schending van artikel 8 van het EVRM aantoont, onder meer in de punten en argumenten van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker stelt dat eerst een beslissing diende te worden genomen inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf alvorens hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker brengt verder aan dat zijn kinderen beiden naar school gaan in België en dat zijn dochter medisch dient te worden opgevolgd.

Waar verzoeker stelt dat hij duidelijk een schending van het artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond in zijn aanvraag en hierbij aan de Raad zou vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproporcionele inmenging in zijn familiaal

leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Evenmin toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat de echtgenote van verzoeker, alsook zijn kinderen, op precaire wijze in België verblijven, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet beschikt over een een geldig paspoort en een geldig visum. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat verzoeker geen geldig paspoort en geen geldig visum heeft. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote en kinderen wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Waar verzoeker met de bewoordingen: *“De bestreden beslissing geeft geen duidelijkheid of zet niet uiteen in haar motieven waarom er in casu geen disproportionaliteit is tussen enerzijds de bestreden beslissing en anderzijds de inbreuk door de bestreden beslissing op art. 8 E.V.R.M. via de inmenging van de overheid in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn familie”*, van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Er wordt herhaald dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort en een geldig visum en dat dit volstaat om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin aan een vreemdeling bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds hoger werd overwogen, werd artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet correct toegepast en betwist verzoeker het motief in het bestreden bevel niet. Verzoeker toont niet aan dat een onderzoek van zijn persoonlijke situatie en die van zijn familie verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing.

4.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In het middel beperkt verzoeker zich tot *“Het bestreden bevel geeft ook geen antwoord op het argument van verzoeker in zijn regularisatieaanvraag opgeworpen nl art. 3 E.V.R.M. dat het verbod inhoudt op een onmenselijke en ontterende behandeling*

en bestraffing nu verzoeker en zijn familie (van Armeense origine) problemen kennen in Georgië door enerzijds hun origine en anderzijds de politieke situatie ter plaatse". Met deze uiteenzetting brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstructie van deze kritiek. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Er wordt herhaald dat reeds werd geantwoord op de regularisatieaanvraag van verzoeker.

Waar verzoeker hierbij stelt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven en waar verzoeker verwijst naar de intrekking van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van zijn echtgenote, wordt verwezen naar punt 4.1.3. van dit arrest.

4.2.5. Inzoverre verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zou inroepen, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij nog geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

4.2.6. Verzoeker voert vervolgens de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan, daar het bestreden bevel hem werd betekend zonder dat een beslissing werd genomen op de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij indiende en deze aanvraag dus nog steeds hangende is.

Betreffende het argument dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker nog steeds hangende zou zijn en dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven vooraleer een beslissing inzake de aanvraag van verzoeker werd genomen, wordt verwezen naar punt 4.1.3. van dit arrest.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het enige middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.